

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

Α'.
Η ΔΥΟ ΕΞΑΔΕΛΦΕΣ

Κοντά στον γραφικό κόλπο του Μπαλιέ, λίγο πάνω απ' τον Άγιο Γιάννη, στην κορφή ενός καταπράσινου λόφου, υπάρχουν πάλλεννη μιά κομψή επαύλια. Ένας άπεραντος κήπος απλώνεται γύρω της. Ένας κήπος γεμάτος θαλάσρα δέντρα, γεμάτος λογής-λογής λουλούδια. Χιλιάδες ποικιλία κελαδοίν πάνω στα πράσινα κλαδιά...

Μοσχολιάδες γεμίζουν τον αέρα... Και κάτω, πέρα, μακριά απλώνεται ή γαλάζια ή θάλασσα...

Προ δεκαπέντε ημερών νοίκιασε την επαύλια αυτή ένας κηρός, πού, όπως φανόταν, έρχοταν από πολύ μακριά. Από πού; Κανείς δεν ήξερε...

Ήταν γέρος πειά, ψηλός, αστρομάλλης, με την έπισημοσση ψημένη από τον ήλιο...

Μαζύ του έγκαταστήθη στην επαύλια και μιά νέα άναστασης ώμορφιάς, άσηχη από τον χόνι και σαν τά χόνια...

Ποτέ οι γείτονες έδει πέρα δεν είδαν ώμορφότερη καπέλλα. Ή ώμορφιά της τους είχε θαμνωσει. Ήταν αστός άγγελος. Νομίζε κανείς πως θα την έβλεπε ν' άνοιξη άξαφνα τά φτερά της και νά πετά στους ουρανούς...

Ό μελαγχός γέρος κ' ή ώμορφη κόρη έφεραν μαζύ τους και τέσσερες ύπηρετες, τέσσερες Ίνδιες, ψηλές, δυνατές και μαύρους σαν τή νυχτά!...

Βρισκόμαστε στις άρχές του Μαΐου. Έβνε κοντά τό μεσημέρι...

Μεσα στον καταπράσινο κήπο της επαύλιος με τίς ύψηλές ευκαλύπτους και τίς ποιητικές άκακίες, πού σχηματίζουν τον τριανταφυλλέιο προσώπο της και τό θαυμάσιο άνάστημά της. Τό κεφάλι της στεφανώνεται με ώρνια ξανθά μαλλιά και τά χαρακτηριστικά της δείχνουν ύγεία. Δεν φαίνεται περαμένα από έικουσι χρόνων και δεν θάταν ύπερβολή νά πη κανείς πως μοιάζει μ' ένα ώραιο άρχαίο άρχαίασ θεάς.

Ή άλλη νέα άναπαύεται σέ μιά μεταξωτή κούνια. Φοράει λεπτότατα ρούχα, πού την κάνουν πού άδύνατη άπ' όσο πραγματικά έινε. Τό προσώπο της θ' άποτελούσε πρώτης τάξεως πρότυπο γιά έναν καλό λογιόγιο. Έχει πικνά, κωταμάρια μαλλιά, πού κέρφουν κωμωστιά, σκεπάζουν τό λευκό τριζυλιό της και φράζουν ως τό στήθος της. Ή σάρκα της έινε λευκή σαν τό γάλα, τά μάτια της μαύρα και φωτεινά και τά χείλη της ρόδινα. Ή έπιδερμής της έινε τρυφερή και άδρή σαν φύλλο κωμέλιας.

— Έ, λοιπόν πως είστε, ξεκουραστήκατε πειά; ρωτάει ή άσθενική καπέλλα τή σύντροφό της. — Άν δεν είσαστε καλή, θα άποφασίζατε ποτέ νά συμμερισθήτε την κωλοπείρασ σας με διώ φτωχούς μακροήμερους συγγενείς σας, έμένα και τή μητέρα μου;

Ή φιλόσθηνη νένια πίδουσε τότε από την κούνια της, έτρεξε προς τή Ζερμαίν, απλώνοντας τά χέρια της παράφορα και λέγοντάς της με δώλοτρημη φωνή:

— Σωπάστε, σωπάστε! Δεν θέλω νά μου ξαναπτήτε τίποτε γ' αυτό, ποτέ, ποτέ!... Έγώ δεν ζητώ εύγονιμοσίνη, αλλά μόνον άγάπη. Θά ήθελα νά μ' αγαπάτε σαν νάμουν άδελφή σας...

Καταλαβαίνετε;

Και χωρίς νά άπισση τά χέρια από τή μέση της εξαδέλφης της, άκούνησε τό κεφάλι της στό στήθος της κ' εξακολούθησε μ' έναν τόνο κάτωσ παραπονηάκιω:

— Ω, ναι, Ζερμαίν! Θέλω νά μ' αγαπάτε, νά μ' αγαπάτε όσο μορεείτε περισσότερο... Αισθάνομαι πως χωρίς άγάπη τά πεδύνω κ' άν έξωρα ως τώρα, σ' άν την όφειλω την ύπαρξή μου... Είμαι τόσο άσθενική, νοιώθω τόσο εξάντληση, τόσο άδυναμία κάποτε, όστε μου φαίνεται πως ή ζωή μου κωμέεται από μιά μετάξινη κλωστή και στό παραμικρό φύσημα κινδυνεύει νά πετάξη ψη-

ταξειδεύουν μονάχα οι άντρες. Ή γυναίκες μένουν νά φυλάξουν τό σπίτι...

— Α! Γ' αυτό ίσα-ίσα δεν τό πολυθέλω κ' έγώ νά παντρευτώ ναυτικό. Γιατί έγώ έχω άπόφασι νά συνοδεύω τον άντρα μου παντού, όπου κ' άν πάη. Μπορεί ποτέ νά ύπομείνη τό χωρισμό μιά καρδιά έρωτευμένη;

Καθώς έλεγε τά λόγια αυτά ή ώρνια κόρη, ένα δάκρυ θύλωσε τά μαύρα μάτια της. Άλλ' άμέσως έτίναξε μ' όρημύ τό ώμορφο κεφάλι της κ' έπρόσθεσε:

— Εύτυχώς πού ό άγαπημένος μου γνωρίζει... Άς άρήςουμε λοιπόν αυτόν κ' άς μιλήσουμε γιά σας. Τώρα πού σας βλέπω από κοντά, εξαδέλφουλα μου, σας βρίσκω έξαιρετικά ώρνια. Ξαίσατε τόσο νόστιμη και τόσο γερή! Φοβόμια μάλιστα μήπως...

Άλλά την ίδια στιγμή δάγκασε τά χείλη της και σταμάτησε άπότομα, χωρίς ν' άποσπάσει τά βλέμμάτα της από την εξαδέλφη της.

— Τί φοβάστε από μένα; την ρώτησε εκείνη με περιέργεια.

— Τίποτε... Μιά τρελή ιδέα μου πέρασε απ' τό μυαλό. Αυτό άλλωστε μου συμβαίνει συχνά...

Και σκόβοντας από την κούνια της τράβηξε έλαφρά προς τό μέρος της την εξαδέλφη της και της έμψύωσε με τρυφερότητα και συγνώμη:

— Έλάτε πού κοντά, Ζερμαίν. Ξερέτε διι σας άγαπίω πέρα πολύ, όσο χαμμιάν άλλη. Έχω όμως την άξιωση νά μ' αγαπάτε κ' έσείς. Κι' άφού είστε ώμορφη, θάστε εξαίτανος και καλή δεν μου μένει γ' αυτό χαμμιά άμφιβολία. Ένώ έγώ αντίθετος δεν είμαι καθόλου καλή...

Ή Ζερμαίν την κούταξε μ' ένα χαμόγελο μητρικό και της άπάντησε:

— Αυτό δεν τό πιστεύω, εξαδέλφη μου! Ή άδύνατη μιά άγγελόμορφη καπέλλα έκανε μιά νευρική κρίση κ' εξακολούθησε:

— Άγαπητή μου εξαδέλφη, άφού σας τό ρεβαίωνω έγώ, πρέπει νά τό παραδεχτήτε, όσο κ' άν σας φανή περιεργο. Σου επαναλαμβάνω λοιπόν ότι δεν είμαι καλή, διι δεν βρήκα ποτέ ως τώρα εύκαμρία νά δεύξω κωσινόν. Ήμουν άνέκαθεν πλούσια, ύλοι γύρω μου με κωλάκεναν, ό κηδεμόνας μου ίκανοποιούσε άμέσως κάθε ύποσηρία μου. Πως μπορούσα νά γίνω καλή με τέτοιες περιστάσεις;

Ή Ζερμαίν έγινε με μιάσ σωβαρή. Τά μάτια της εξαδύρασαν.

— Πάμτε, δεν κάνει νά λέτε τέτοια ρωάμματα, είτε στην εξαδέλφη της. Άν δεν είσαστε καλή, θα άποφασίζατε ποτέ νά συμμερισθήτε την κωλοπείρασ σας με διώ φτωχούς μακροήμερους συγγενείς σας, έμένα και τή μητέρα μου;

Ή φιλόσθηνη νένια πίδουσε τότε από την κούνια της, έτρεξε προς τή Ζερμαίν, απλώνοντας τά χέρια της παράφορα και λέγοντάς της με δώλοτρημη φωνή:

— Σωπάστε, σωπάστε! Δεν θέλω νά μου ξαναπτήτε τίποτε γ' αυτό, ποτέ, ποτέ!... Έγώ δεν ζητώ εύγονιμοσίνη, αλλά μόνον άγάπη. Θά ήθελα νά μ' αγαπάτε σαν νάμουν άδελφή σας...

Καταλαβαίνετε;

Και χωρίς νά άπισση τά χέρια από τή μέση της εξαδέλφης της, άκούνησε τό κεφάλι της στό στήθος της κ' εξακολούθησε μ' έναν τόνο κάτωσ παραπονηάκιω:

— Ω, ναι, Ζερμαίν! Θέλω νά μ' αγαπάτε, νά μ' αγαπάτε όσο μορεείτε περισσότερο... Αισθάνομαι πως χωρίς άγάπη τά πεδύνω κ' άν έξωρα ως τώρα, σ' άν την όφειλω την ύπαρξή μου... Είμαι τόσο άσθενική, νοιώθω τόσο εξάντληση, τόσο άδυναμία κάποτε, όστε μου φαίνεται πως ή ζωή μου κωμέεται από μιά μετάξινη κλωστή και στό παραμικρό φύσημα κινδυνεύει νά πετάξη ψη-

έπισημοσση ψημένη από τον ήλιο...
Μαζύ του έγκαταστήθη στην επαύλια και μιά νέα άναστασης ώμορφιάς, άσηχη από τον χόνι και σαν τά χόνια...
Ποτέ οι γείτονες έδει πέρα δεν είδαν ώμορφότερη καπέλλα. Ή ώμορφιά της τους είχε θαμνωσει. Ήταν αστός άγγελος. Νομίζε κανείς πως θα την έβλεπε ν' άνοιξη άξαφνα τά φτερά της και νά πετά στους ουρανούς...
Ό μελαγχός γέρος κ' ή ώμορφη κόρη έφεραν μαζύ τους και τέσσερες ύπηρετες, τέσσερες Ίνδιες, ψηλές, δυνατές και μαύρους σαν τή νυχτά!...
Βρισκόμαστε στις άρχές του Μαΐου. Έβνε κοντά τό μεσημέρι...
Μεσα στον καταπράσινο κήπο της επαύλιος με τίς ύψηλές ευκαλύπτους και τίς ποιητικές άκακίες, πού σχηματίζουν τον τριανταφυλλέιο προσώπο της και τό θαυμάσιο άνάστημά της. Τό κεφάλι της στεφανώνεται με ώρνια ξανθά μαλλιά και τά χαρακτηριστικά της δείχνουν ύγεία. Δεν φαίνεται περαμένα από έικουσι χρόνων και δεν θάταν ύπερβολή νά πη κανείς πως μοιάζει μ' ένα ώραιο άρχαίο άρχαίασ θεάς.
Ή άλλη νέα άναπαύεται σέ μιά μεταξωτή κούνια. Φοράει λεπτότατα ρούχα, πού την κάνουν πού άδύνατη άπ' όσο πραγματικά έινε. Τό προσώπο της θ' άποτελούσε πρώτης τάξεως πρότυπο γιά έναν καλό λογιόγιο. Έχει πικνά, κωταμάρια μαλλιά, πού κέρφουν κωμωστιά, σκεπάζουν τό λευκό τριζυλιό της και φράζουν ως τό στήθος της. Ή σάρκα της έινε λευκή σαν τό γάλα, τά μάτια της μαύρα και φωτεινά και τά χείλη της ρόδινα. Ή έπιδερμής της έινε τρυφερή και άδρή σαν φύλλο κωμέλιας.
— Έ, λοιπόν πως είστε, ξεκουραστήκατε πειά; ρωτάει ή άσθενική καπέλλα τή σύντροφό της. — Άν δεν είσαστε καλή, θα άποφασίζατε ποτέ νά συμμερισθήτε την κωλοπείρασ σας με διώ φτωχούς μακροήμερους συγγενείς σας, έμένα και τή μητέρα μου;

Ζερμαίν

λά, σαν τὸ χαρταετὸ ποὺ ἀπολοῦν τὰ παιδιά...

Καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, βόησε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ βλέμμα της στὸ μακρυνὸ γυάλινο ὄφιο...

—Ὁ, πόσο μοὶ ἀρέσει νὰ μ' ἀγαποῦν! εἶπε σὲ λίγο μὲ φωνὴ ποὺ δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ κελιάδηνια πουλιού.

—Ὁ, ναί, θὰ σὰς ἀγατῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, θὰ σὰς ἀγατῶ ὅσο κα' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀγαπημένη μου ἑξαδέλφη, ἀποκρίθηκε μὲ μεγάλη συγκίνηση ἡ Ζερμαίν, ἀνταποδίδουσα στὴν ἑξαδέλφη της τὰ φλογερὰ της φιλιά.

—Τὴ χαρὰ, τὴ χαρὰ! φώναξε ἡ μικρούλα, Ἄφροῦ ὄμοια μ' ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ, καθὼς καταλαβαίνω, ἔχω νὰ σὰς ζήτησω κάτι τι.

—Ζήτηστε ἄτι θέλετε ἀπὸ μένα. Μπορὸ νὰ σὰς χαλάσω τὸ χετῆσι;

—Καὶά. Πρῶτα-πρῶτα λοιπὸν θέλω νὰ μὲ λένε ἀπλῶς Σιμώνη. Ἐνε τάχα τόσο ἄσχημο τὸ ὄνομά μου, γιὰ νὰ μὴ θέλετε νὰ τὸ προφέρετε;

—Τ' ὄνομά σας εἶνε ὄραϊο, ὅπως καὶ οἱ σὲς, ἑξαδέλφουλά μου. Ἐἴτε εὐθύμια ἡ Ζερμαίν.

Ἡ Σιμώνη συγκινήθηκε. Τὰ μάτια της δάκρυωναν.

—Ἄχ, Ζερμαίν, Ζερμαίν!... ψιθύρισε. Πόσο εἶσαι καλὴ!... Σὲ θεωρῶ περὶ ὅσον ἀδελφὴ μου, καλὴ μου Ζερμαίν, θὰ μπορῶ περὶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶμαι κάθε μυστικὸ μου, ἀκόμα κα' αὐτὰ ποὺ μοῦ πλεονέκωνον τὴν καρδιά...

—Νὰ μοῦ τὰ λές ὄια, ἑξαδέλφουλά μου. Νὰ μὴ μοῦ κρύβεις τίποτε. Ἐχω ἱσοφῆσει κα' ἐγὼ ἄρεκα, ὥστε θὰ μπορῶ νὰ σὲ παρηγορῶ λιγάκι...

Ἡ Σιμώνη σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τὴν ἑξαδέλφη της κατὰματα μὲ συγκίνηση:

—Τὴ καλὴ ποὺ εἶσαι! τῆς εἶπε. Ναί, θὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Γιατὶ κρυβῶ μέσα σ' αὐτὴ ἕνα μυστικὸ. Μιὰ ἀγάπη... Μιὰ μεγάλη ἀγάπη. Ἄγατῶ, Ζερμαίν!... Ἄγατῶ!... Ἄχ, ἂν ἤξερες τὴ καλὸς ποὺ εἶνε...

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ξέρω, ἀπάντησε χαμογελώντας ἡ Ζερμαίν. Γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσεις εὐθὺς, καταλαβαίνω πὸς θάναυ καλὸς, ὀραϊός, εὐγενικός...

—Ὁ, ναί! Ἐνε τόσο ὄραϊός, τόσο εὐγενικός!...

Τὰ μάτια της Σιμώνης ἀστράφταν πάλι μὲ ζωηρότητα, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἀναισθηγμὸς βγήκε ἄπὸ τὴ στήθη της.

—Κὺ ὄμοια εἶνε, ἐπάραχι κάτι ποὺ δὲν μὲ τρομάζει. Μερικὲς φορὲς μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν μ' ἀγατᾶ... Ναί, δὲν μ' ἀγατᾶ. Κὺ ὄμοια ἔχομε ἀρραβωνισαίτε, Ζερμαίν!...

—Δὲν λείπουν ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὲς ἡ ἰσότητες, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε ἡ Ζερμαίν. Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι σὲ λατρεύει...

—Σ' εἰχαρῶντὸ γιὰ τὰ λόγια σου, εἶπε ἡ Σιμώνη μὲ συγκίνηση. Γνωρίζεις τὸ μυστικὸ τῆς παρηγορίας καὶ σ' ἀγατῶ περισσότερο γι' αὐτὸ... Ὁ, νᾶξερὸς τὴ καλὸ ποὺ ποὺ κἀνεὶς μὲ τὰ λόγια σου!... Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθω γιὰ σένα εἶνε ἀμέτρητη, ἑξαδέλφουλά μου... Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή κα' ἔπειτα πρόσθεσε:

—Ἐλα, ἄς περατῆσουμε λίγο. Ἐγὼ κρῶνῶ διαρκῶς, δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ ζεσταθῶ. Κὺ ἔχομε Μάν, φαντασθῆτε... Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἄνοιξι σας εἴδη στὴ Γαλλία κα' αὐτὸ εἶνε τὸ περιφῆμο θεσμὸ κλίμα τῆς Νικαίας; Ὁ Ἰνδία, ὃ ἀλησμόνητὴ μακρινὴ μου πατρίδα! Γιατὶ νὰ μοῦ ἐμβαλῶν ὁ γιατροὺ νὰ φέρω ἄπὸ κεῖ;

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἄπλωσε τὰ μικρὰ ἀδύνατα χέρια της πρὸς τὸ λαμπρὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας ποὺ βασιλεύονταν τώρα σκεδὸν μεσουραγίς.

Τότε μονάχα ἀντελήφθη ἡ Ζερμαίν πόσο εὐθραστοὺ καὶ κτελικὰ τὸ ἦταν τὸ σῶμα τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης; γνήζι, ποὺ τόσο πολὺ τὴν εἶχε συμπονεσεί.

Ἡ Σιμώνη, ἂν καὶ εἶχε περάσει τὸ δέκατο ὄγδοο ἔτος τῆς ἡλικίας της, δὲν φανόνταν μεγαλύτερη ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν. Ἄν τὴν ἔβλεπε κανεὶς νὰ διαβαίνει κάτω ἀπ' τὰ ἰσκιερὰ δέντρα, θὰ τὴν πα-

ρομοιάζε μὲ παραστρατημένο ἀγγελουδί, ποὺ ζητοῦσε τὰ φτερά του γιὰ νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴ γῆ.

Κατέβηκαν μαζί κα' ἡ δυνὸ τους τὸν καθήρονο καὶ τράβηξαν γὰ τὸ γυαλὸ. Ἡ θάλασσα ἀπλώνονταν μπρῶς στὰ πόδια τους γυάλιμα κα' ἀζύμαντη καὶ τὸ κῆμα σπῶσε στοὺς μικροὺς βράχους ἐλαφρὰ, μακρινιάρικα.

Ἡ Σιμώνη ἀναστένθηκε καὶ γροῖζοντας στὴν ἑξαδέλφη της τῆς εἶπε:

—Πιστεύεις στὶς προαποθήσεις, ἑξαδέλφουλά μου; Ἡ Ζερμαίν ξαφνιασμένη: —Γιατὶ μὲ φωτᾶς, μικρὴ μου Σιμώνη; ρώτησε. —Γιατὶ σὲ ρωτῶ; Γιατὶ ἔχω μιὰ μόνη προαποθήση, Ζερμαίν. Θὰ πεθᾶνω νέα, Ζερμαίν!...

Ἡ Ζερμαίν σταιμάτησε γὰ τὴν ἀπαιξὴ στὴν ἀγκυλιά της. —Πᾶψε, Σιμώνη, σῶπασε, μικρὴ μου, σῶπα, ἑξαδέλφουλά μου. Τὴ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Ἐοῦ θὰ πεθᾶνης; Ἐοῦ ἡ πεντάμορφη, ἡ πεντάπλοη, ἡ τόσο εὐτυχισμένη!...

Ἡ Σιμώνη ἀναστένθηκε καὶ κόννησε ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι της. Τὰ γλῶκὰ τῆς μάτια εἶχαν βουρκώσει. Τὰ τραυταροῦλένια χεῖράκια της ἔτρεμαν. Κύτταξε τὴ γαλιᾶς θάλασσα νοσταλγικῶς, μὲ ἀνεύριστη ἄλγρη κα' ἔπειτα συνέχισε μὲ βαρεία, πονεμένη φωνή, ἐνὸ γυρίζαν στὸ αἶτι:

—Ναί, ἔτσι εἶνε, Ζερμαίν. Τὸ ἔξω καλὰ αὐτὸ, τὸ αἰσθάνομαι βαθεῖα, τὸ βλέπω στὰ ὄνειρά μου. Θὰ πεθᾶνω! Θὰ σῶσω ὅπως σῶνε ἕνα χερὶ στὸ δέντρο τὸ φῶσμα ποὺ ἀνα...

Θὰ μαρᾶθῶ ὅπως μαρᾶνεται ἕνα λουλουδί! Ἐἶχαν φτάσει στὸν κῆπο κα' εἶχαν μπεῖ σ' ἕνα κομρὸ κισσῶ. Κάθισαν σ' ἕνα μαλακὸ ντιβάνι, ντιμένο μὲ ζωσκοπένητο βελῶδο.

Ἡ Σιμώνη τῆρε ἕναν μικρὸ καθέστρι, κύτταχτηκε καὶ εἶπε μὲ τὴν ἴδια λυπημένη φωνή:

—Ὁ, ναί, τὸ ἔξω καλὰ... Θὰ φύγω ἀπ' τὸν κόσμο αὐτόν. Θὰ πεθᾶνω γιὰ τὴν ἀγάπη... Ὁ ἔρωτας ποὺ μοῦ πλημμυρίζει τώρα τὴν καρδιά, θὰ μὲ σκοτώσει. Θὰ πεθᾶνω ἀπελπισμένη, παρομένη.

Θὰ μοῦ ἀράξουν τὴν ἀγάπη... Θὰ μοῦ ἔσχισουν τὴν καρδιά... Θὰ μοῦ τὴν σαράξουν τὴ φτοχὴ μου καρδούλα, θὰ μοῦ τὴν κομματιάσουν. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ κάτω στὶς Ἰνδίες, συνάντησα στὸ δάσος ἕνα Ἰνδὸ μάντη, ἕναν Φακίρη. Τοῦθῶσα νὰ πῆ γεροῦ, γιατί ἦταν γέρος κα' ἀδύναμος. Μὲ κύτταξε τότε μέσα στὰ μάτια μὲ τὰ τρομερὰ μάτια του, τὰ γεμάτα ροῖητα, καὶ μοῖτε: —Ἄγγελε ποὺ σῆρανοῦ, λουλουδί τὸν λευκῶν, κἀνάξω ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Μὴν ἀγαπήσης τυφλά, μικρὴ παρηγορία, γιατί θὰ πληρώσης ἀκριβὰ τὴν ἀγάπη σου. Ὁ ἀνθρωπος ποὺ ἴ ἀγαπήσεις θὰ σὲ προδῶσει, ὄραϊο κῆρη. Ἡ καρδιά σου δὲ μωτῶσι!... Καὶ τότε... Τότε...>

—Τότε; Τὴ σοῦ εἶπε ἀκόμη, ἑξαδέλφουλά μου;

—Μοῦ εἶπε πὸς θὰ φύγω ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸ παρομένη, προδομένη, ἀπελπισμένη... Κατὰλαβες;... Νὰ γιατί τρέμω γιὰ τὴν ἀγάπη μου, Ζερμαίν. Νὰ γιατί φοβάμαι... Γιατὶ ἀγατῶ... Ἄγατῶ τρελλὰ... Τὸν ἀγάπησα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὸν εἶδα. Κὺ ἔπειτα ἀρραβωνιαστικῆκα. Τὴ εὐτυχία!... Μὰ καὶ τὴ τρομάρα, τὴ ἀγωνία γιὰ μένα. Φοβῶμαι μήπως τὸν χάσω, μήπως μοῦ τὸν κἀρουν. Τρέμω στὴ σκέψη αὐτὴ. Παγώνει τὸ αἷμα μου δταν σκέπτομαι πὸς μπορεῖ νὰ μοῦ τὸν πάρῃ μιὰ ἄλλη ἀπ' τὴν ἀγκυλιά μου. Θὰ τὸν δῆς, Ζερμαίν... Θὰ τὸν γνωρίσεις, τὸν περικρινῶς νᾶφθὸ σῆμερα, τὸ πολὺ ἀφρο. Ἄχ, πόσο τὸν λατρεύω... Γι' αὐτὸν ξῶ... Αὐτὸν ὄνειροφῶμαι πάντα... Τὴ γλῶκὰ τὸν αἶμα ἡ ἀγάπη, ἑξαδέλφουλά μου! Μὰ καὶ τὴ μεγάλῃς ἡ λαχτῆρες κα' ἡ ἀγωνίες της!... Θέλω νὰ μοῦ πῆς πὸς θὰ σοῦ φανῇ, Ζερμαίν. Ἐοῦ θὰ καταλάβῃς ἂν μ' ἀγαπάει ἢ ὄχι. Γιατὶ σοῦ τὸ εἶπα, φοβάμαι, τρέμω, λαχταρῶ... Ἐρχονται στιγμὲς ποὺ νομίζω πὸς δὲν μ' ἀγαπάει καθόλου, ποὺ νομίζω πὸς προσκοπεῖται. Ὁ, ἂν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ... Ἡ καρδιά μου θὰ γίνῃ κομμάτια!...

Ἡ Ζερμαίν προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Θὰ πεθᾶνω γιὰ τὴν ἀγάπη!...

